

Így került ki Jézus Krisztus az ajtó elé.

Bátran és becsületesen vizsgáljuk meg szívünket, lelkiismeretünket, életünket: Nem került-e ki nálunk is Jézus Krisztus az ajtó elé? S egyáltalán, volt-e már bent? S ha igen, ha emlékezünk boldog, örvendező időre, amikor mi is azt mondtuk lelkesen: "Követlek téged Uram, valahová mégy!" /Ik.9,57/, az általános anyagi jólétben és gazdasági felemelkedésben nem került-e kívülre, az ajtó elé? Nem ismerős-e nekünk a laodiczeai $\frac{1}{2}$ lelkület: "Gazdag vagyok, és sokra vittem, és semmire sincs szükségem." /Ravasz L. fordítás/

és zörgetek.

Kegyelmes, jó dolog az, hogy mindez jelen időben van írva. Nem így: zörgettem, hanem így, még most is zörgetek, e mai napon is. Ez az \hat{O} mindeneket elhordozó nagy szeretetéről szóló szépséges vallomás. Nem ment el sértődötten. Nem mondta: jó ha kizártatok az ajtó elé, ha bezártatok előttem az ajtót, hát elmegyek máshová. Nem ment el, ott maradt és zörget, és bebozósítást kér. Mindez új kezdet lehetőségét jelenti. Mindaddig, amíg zörget, újra meg lehet nyitni az ajtót, újra lehet Vele, Benne élni az életet.

Így volt Laodiczeában és így van nálunk is. Hányszor zörgetett szívünkön az elmúlt esztendőben, s még mindig nem adta fel a reményt. Úgy van, ahogyan az Apostol mondja: "...hosszan tűr érettünk és nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtalálja a megtérés útját." /2 Pt.3,9/ Az \hat{O} hosszútűrő szeretete az új kezdet lehetőségét tárja elénk.

Ha valaki meghallja az én szómat,

Zörgetett Jézus Laodiczeában földrengéssel is. Kr.u. 65- \hat{H} 66-ban ugyanis Jerápolissal és Kolosséval együtt nagy földrengés pusztította el Laodiczeát. Most szavával zörget. Mi itt az